

Legjobb tudomásom szerint

Legjobb tudomásom szerint – magyar, 2021. Rendezte és írta: Lőrincz Nándor és Nagy Bálint. Kép: Nagy Bálint. Zene: Fodor Attila. Hang: Balogh Péter. Producer: Kovács Gábor, Pataki Ági, Mécs Mónika. Szereplők: Hátori Gabriella (Nóra), Bodolai Balázs (Dénes), Menszátor-Héresz Attila (Czibor), Fenyő Iván (Lóránt), Tar Renáta (Kata). Gyártó: Filmpartners / M&M Film. Forgalmazó: Budapest Film. 123 perc.

Mire számított ilyen kihívó ruhában? Miért ivott annyit? Miért állt szóba vele? – hangznak az áldozathibáztatás tipikus szólamai szexuális erőszak történetek esetén. Úgy tűnik – és ebben talán a #metoo mozgalom ért el elsőként áttörést –, a legnehezebb azt megértetni, hogy ha a folyamat bármely pontján az egyik fél nemet mond, a szexuális aktus folytatása onnan kezdve erőszak. Lőrincz Nándor és Nagy Bálint a kérdésnek ebbe a vetületébe nyúlnak bele, ráadásul az értetlenkedő szemzőget az amúgy jóra való, empatikus férj jeleníti meg, akinek egyre kevésbé az erőszak ténye, hanem a feleség érintettségének tisztázása lesz fontos.

E megközelítés a külső megfigyelő felől ábrázolja a szí-

tuációt, és ezáltal az erőszak felismerésének nehézségeire irányítja a figyelmet. Ugyanakkor megint azzal szembesülünk, hogy a *FOMO* és a *Szép csendben* után újra egy olyan magyar film készült férfi alkotók „tollából” a témáról, ami megint nem a nő, nem az áldozat perspektíváját helyezi előtérbe. A *Legjobb tudomásom szerint* nagy értéke viszont, hogy rávilágít a szexuális erőszak rendőri kezelésének abszurd (és felháborító) mivoltára. Fontos, hogy nem a rendőrök egyéni empátiájának hiányáról van szó, hanem a rendszerszerű felkészületlenség válik nyilvánvalóvá.

Szembetűnő a rendezés és az operatőri munka összehangolt működése a gyakran használt, mesterien megoldott hosszú snittekben. Sajnálatos azonban, hogy a szerzők nem mertek (a rövidfilmjeikhez hasonlóan) radikálisabbak lenni: a hosszú snitt használata nem következetesen, hanem hagyományosan felplánozott jelenetekkel változtatva jelenik meg, így az egész film stílárisan kissé jellegtelen marad. A néhány nem kellően átgondolt dramaturgiai fordulat és sztereotip helyzet ellenére

a film képes magával ragadni, megvezetni és kételybe ringatni a nézőt, ugyanakkor melléfogásnak tűnik a főszereplő: Bodolai Balázs játéka leesik a vásznonról, esetlensége csupán az esetlenség ábrázolásának látszik. A *Legjobb tudomásom szerint* fontos és ígéretes elsőfilm, amely ígéretet azonban a szerzőknek következő filmjükkel még be kell teljesíteniük.

GYENGE ZSOLT

Az örökbeadás

Nowhere Special – olasz-brit, 2021. Rendezte és írta: Umberto Pasolini. Kép: Marius Panduru. Zene: Andrew Simon McAllister. Szereplők: James Norton (John), Daniel Lamont (Michael), Chris Corrigan (Gerry), Valene Kane (Celia). Gyártó: Rai Cinema / Picomedia / Digital Cube. Forgalmazó: Mozinet Kft. *Feliratos*. 96 perc.

Ha bárkinek is pozitívak lennének még az első asszociációi e szó hallatán, azt Umberto Pasolini máris emlékezteti, hogy a szeretet elsősorban a fájdalom és önfeláldozás szinonimája. John főállásban ablakokat tisztít, az üvegen át olyan életekbe nyer bepillantást, amilyen a fiáé is lehetne, és amilyen az övé már sosem lesz – a férfi ugyanis haldoklik. Mivel egyedül neveli Michaelt, nincs más választása, mint örökbefogadó családot találni neki, az idő azonban szorít.

Az *élet nélkülem* című filmet idéző történet többnyire kiszámítható, hiszen az egymáshoz végletekig ragaszkodó, az anya elvesztésének traumáján osztozó apa-fiú páros nyilván nagyon nehezen engedi el egymást – különösen, ha ezt a folyamatot a férfi halála katalizálja. De a leépülés csak keretezi az eseményeket, nem csap át drámai agóniába és az örökbefogadó családok sem válnak a rideg mostoha szülők archetipusává. Maguk is saját keresztjük súlya alatt rogyadozó jó emberek, akiket a lehetőfinom narratíva és a rendkívül szerethető főszereplők miatt mégis muszáj kicsit utálnunk. Pasolini filmje egy egyszerű munkásosztálybeli ember igaz története, ehhez igazodva a róla készült mozi is letisztult, mentes mindennemű túlzástól, sőt olyannyira szikár realista, hogy míg a szenvedést hitelesen, az örömeiket egészen esetlenül ábrázolja – mintha csak nem lenne gyakorlata az efféle érzelmekben.

A fajsúlyos dráma csupán apró jelekkel, mimikákkal és utalásokkal dolgozik, igaz, ezek közül néhány valamegyest többet segít az értelmezésben, mint szükséges. De némi szájbarágás talán indokolt is, hiszen szűk szöveg és – a kisfiú védelmében elfojtott – még szűkebb érzelmi skála jellemzi az alkotást. Nem kapunk nagy kiborulás-jelenetet vagy az apja kezét toporzékolva visszahúzó gyereket. Így a tehetetlenségéből fakadó összes düh, szomorúság és fájdalom megélése a befogadóra marad, amitől *Az örökbeadás* az év egyik legmeggrázóbb filmes élménye.

RUDAS DÓRA

Richard király

King Richard – amerikai, 2021. Rendezte: **Reinaldo Marcus Green**. Írta: **Zach Baylin**. Kép: **Robert Elswit**. Zene: **Kris Bowers**. Szereplők: **Will Smith** (Richard), **Saniyya Sidney** (Venus), **Demi Singleton** (Serena), **Aunjaune Ellis** (Brabdy), **Jon Bernthal** (Macci). Gyártó: **Westbrook Studios / Star Thrower**. Forgalmazó: **InterCom**. Szinkronizált. 145 perc.

Egy hollywoodi tömegfilm esetében evidens – és az adott stúdió számára a legkisebb kockázattal járó – megoldásnak tűnne, hogy az a lehető legkonvencionálisabb módon (lásd *Bohém rapszódia*) faragjon életrajzi filmet a női teniszt alapjaiban megváltoztatató testvérpár, Venus és Serena Williams világhírnév előtti életének vitathatatlanul mozi-vászonra kívánkozó történetéből. Műfaji vonatkozását tekintve a *Richard király* azonban annyiban speciális esetet képez, hogy a film elsősorban nem a két teniszlegendára, inkább az édesapjukra, a pedagógiai és nevelési módszerei miatt igencsak ellentmondásos személyiségnek tartott Richard Williamsre helyezi a fókuszot, az ő szemszögén keresztül bemutatva azt az utat,

amelyet gyerekeikkel Venus és Serena a comptoni gettótól a wimbledoni bajnokság előkapujának számító tenisztornáig járt be.

A Williams-testvérpár produceri felügyelete alatt készült biopic ugyan némileg ideализálja a címszereplő kétségtelenül megosztó alakját, ám a film ettől függetlenül is képes megütni olyan drámai hangot a karakter ábrázolásában, amelynek köszönhetően a *Richard király* lényegesen többé válik egy klisékre felfűzött karrier- és családtörténetnél. Arról az emberről, aki a családja életét teljességgel saját álmának rendelte alá, tényleg nehezen lehet eldönteni, hogy szemfényvesztő zsarnok vagy látónoki képességű zseni-e, és erre a kettősségre a film bizonyos jelenetei – kiegészítve Will Smith Oscar-gyanús alakításával – kiválóan rá is játszanak. Az apa előterbe helyezésével viszont éppen a későbbi teniszcsillagok – kiváltképp Serena – szorulnak háttérbe, akik a forgatókönyv szerint ráadásul olyannyira egyenletes, göröngyöktől mentes úton haladtak a szakmai csúcs felé, hogy még a sikereiknek is legfeljebb az apjuk szabhatott gátat. Ez pedig már az a fajta, hollywoodi típusú elemelkedés a realitás talajától, amelynek eredményeként gyengül a *Richard király* értékes és univerzális üzenete.

BÁRÁNY BENCE

Aline – A szerelem hangja

Aline – kanadai, 2020. Rendezte: **Valerie Lemerrier**. Írta: **Brigitte Buc**. Kép: **Laurent Dailland**. Szereplők: **Valerie Lemerrier** (Aline), **Sylvain Marcel** (Guy-Claude), **Danielle Fichaud** (Sylvette), **Roc Lafortune** (Anglo-mard). Gyártó: **Rectangle Production / Gaumont**. Forgalmazó: **Vertigo Média Kft**. Szinkronizált. 128 perc.

Izgalmas történelmi alakok és popsztárok igaz történeteit töretlenül népszerűek, a moziba és a streambe is szó szerint futószalagon gyártják az életrajzi filmeket. Csak 2021-ben tucatnyi biopic készült, köztük Aretha Franklin és Billie Holiday életéről is, de érkezik Baz Luhrmann Elvis-filmje, és úton van Madonna, Bob Marley és Michael Jackson élettörténete is.

Ebbe a sorba állt be a kanadai popikon Céline Dion, vagyis mégsem. *Az Aline* – *A szerelem hangja* valóban az ő gyerekkorát, a nála 26 évvel idősebb menedzserével szövődő szerelmét és a sztárrá válásának útját követi a 70-es évektől napjainkig, de a valódi Dion helyett egy Aline Dieu-re keresztelt, kitalált hősnő életét látjuk. Az ok egyszerű: Céline Dion se a jogokat, se a hangját nem adta kölcsön Valérie Lemerrier-nek, aki az írás és rendezés mellett a film főszerepét is magára vállalta – 5 évestől 53 éves koráig ő alakítja az énekest. A rendező ezen döntése rengeteg kérdést vet fel, de főleg kényelmetlenséget okoz, mert hiába minden számítógépes trükk vagy fiatalító smink, egy percre sem képes elhittetni magáról, hogy 5 vagy 12 éves, ami az első fél órát egy groteszk paródiává változtatja.

Miközben karrierje egyenes úton ível felfelé, a történetet egy-egy leküzdendő probléma hajtja előre – a szerelmi tabu, a terméketlenség, a dolgozó anya büntudata és egy hangszálglyuladás okozta három hónapos kényszerszünet – de ez az epizodikusság hamar érdektelenségbe fullad. Valódi humor híján vígjátéknak sem nevezhető, a drámaisága pedig a felsorolt problémákkal együtt elillan – az *Aline* lényegében egy átszerkesztett Wikipedia szócikk Céline Dion életéről.

POZSONYI JANKA

A Gucci-ház

The House of Gucci – amerikai, 2021.
Rendezte: Ridley Scott. Írta: Sara Gay Forden könyvéből Becky Johnson és Roberto Bentivegna. Kép: Dariusz Wolski. Zene: Harry Gregson-Williams. Szereplők: Adam Driver (Maurizio), Lady Gaga (Patrizia), Al Pacino (aldó), Jared Leto (Paolo), Jeremy Irons (Rodolfo). Gyártó: MGM / Bron Creative. Forgalmazó: Fórum Hungary. Feliratos. 157 perc.

A fáradhatatlan Ridley Scott Aidei második mozifilmje harányabb fajtából való bulvár-cirkusz. Tessék, csak tessék, itt a híres-neves divatmárka mögött rejülő cselszövés és ármánykodás! Nézzék, csak nézzék, ahogy a nyolcvanas-kilencvenes évek slágereire megelevenedik a saját örökségét eltékozoló talján klán széles gesztusokkal előadott melodráma! Adam Driver vastagkeretes szemüvegben! Lady Gaga fekete hajjal! Jeremy Irons nagy bőrfotelben! Jared Leto súlyos, szinte a fejét is lehúzó maszkban! Al Pacino nagy barkóval! Attrakció, szenzáció – és van rá 158 percünk.

Scott mesteri rutinja természetesen él a szereposztás és a gazdag költségvetés lehetőségével, a film minden kockája pompásan mutat a szélesvásznos, és mivel a történet a felkiáltójelek ellenére (vagy épp azok miatt is), meglehetősen sovány, tőle szokatlan módon kissé magára hagyja társulatát. Jelentős művészek megoldják. Így aztán mindenki csinál, amit akar: Driver fejelemzetten néz maga elé, Gaga próbálja árnyalni a Gucci névtől megrészegült, féltékeny feleség karakterét, Irons megszokásból adja az érzéketlen apát, Pacino idelép-odalép, hátha lesz belőle valami – Letót meg panoptikum-ban kellene mutogatni, nem egy mozifilm-ben. A *Gucci-ház* a hollywoodi sztárfilmek azon csoportjába tartozik, amely sokkal inkább tűnik saját előzetese bővített változatának. Azzal a

különbséggel, hogy a vastag betűs szlogeneket itt nem feliratozzák, hanem elmondják a színészekkel. A produkciót a család élő tagjai egyébként általánosnak mondható felháborodással fogadták – reakciójuk érthető, és borítékolhattuk is előre. Ugyanakkor szomorú és ironikus, hogy Scott pont olyan üres filmet készített a Gucciról, mint amelyet az ismertetett sztori alapján megérdemelnek.

KOVÁCS GELLÉRT

Az oltalmazó

The Marksman – amerikai, 2021.
Rendezte: Robert Lorenz. Írta: Chris Charles, Danny Kravitz, Robert Lorenz. Kép: Mark Patten. Zene: Sean Callery. Szereplők: Liam Neeson (Jim), Kathryn Winnick (Sarah), Teresa Ruiz (Rosa), Juan Pablo Raba (Mauricio), Jacob Perez (Miguel). Gyártó: Raven Capital Management / Sculptor Media. Forgalmazó: Prorum Entertainment Kft. Szinkronizált. 108 perc.

Liam Neeson az *Elrabolva* és *Laz Ismeretlen férfi* sikerét követően gyakran kapott főszerepeket akció-thrillerekben, ám utóbbi alkotásaiban (*Elrabolva 3., Becsületes tolvaj*) szembetűnő, mennyire nehézkesen mennek már neki a közelharcok, még ha nem is néz ki hatvan-kilencnek, a gyenge forgatókönyveket pedig karizmája és színészi kvalitásai sem tudják kompenzálni. Ez a gond Robert Lorenz (*Az utolsó csavar*) által rendezett új filmjével, *Az oltalmazóval* is.

Jim, a vietnami veterán felesége meghalt rákban, így magányában kutyájával járja az amerikai-mexikói határt, ahol egy napon a mexikói gengszter, Mauricio és bandája elől menekülő Miguellet és édesanyjával, Rosával fut össze. Jim megvédi a fiút, de az összecsapás során meghal Rosa és a bűnöző bátyja, így Mauricio üldözőbe veszi a veteránt, aki elhatározza,

hogy elviszi Miguellet chicagói rokonaihoz. Tipikus „menekülő ember” történet ez ismerős, kvázi apa-fiú kapcsolattal, de egyik főhős sem annyira érdekes, hogy a felettébb kiszámítható cselekményt izgalmassá tegye. Mauricio érdektelen sablonos, ha van is egy nem várt megnyilvánulása a finálé során, míg Jacob Perez Miguelje sok szempontból hihetetlen karakter, de fiatal kora és perfekt angol nyelvtudása állnak a legnagyobb kontrasztban egymással. Liam Neeson pedig bár színészilag itt is viszi a hátán a filmet, ebből a rosszul megírt, kiöregedett westernhősöket idéző, kétdimenziós figurából ő sem tudott túl sokat kihozni. Lorenz csak egy-egy jelenetet (például azt, amelyben egy korrupt rendőr állítja meg Jiméket) volt képes igazán feszültre komponálni, de még a végső, logikai bukfenckel teli leszámolás is inkább erőtlenségre sikeredett, csak a keserű zárójelenet hordoz magában némi katarzist. *Az oltalmazó* persze még így is sikerültebb, mint a *Becsületes tolvaj*, de Neeson jobban megválogathatná, mikhez adja a nevet a jövőben.

BENKE ATTILA

Családi testcsere

Le sens de la famille – francia, 2021.
Rendezte: Jean-Patrick Benes. Írta: Martin Douaire és Allan Mauduit. Kép: Gilles Porte. Zene: Christophe Julien. Szereplők: Alexandra Lamy (Sophie),

Az apa

The Father – amerikai, 2020. Rendezte: Florian Zeller. Írta: Florian Zeller és Christopher Hampton. Kép: Ben Smithard. Zene: Ludovico Einaudi. Szereplők: Anthony Hopkins (Anthony), Olivia Colman (Anne), Mark Gattis (A férfi), Olivia Williams (A nő). Gyártó: Trademark Films. Forgalmazó: Telekom TVGo. *Feliratos.* 97 perc.

A demencia tapasztalatát az elmúlt években viszonylag sok horrorfilm dolgozta fel, a téma számára természetesebb közeget jelentő melodráma műfaja pedig tavaly három vonatkozó egészestést is kitermelt, ugyanakkor az értékrendi konfliktusról is szóló *Zuhanással* és a szerelem erejét is szemléltető *Szupernóvával* szemben *Az apa* már teljes egészében a betegség hatására koncentrál. A korábban regény- és forgatókönyvíróként aktív, színházi szerzőként és rendezőként pedig világhírű Florian Zeller saját, nálunk is színpadra állított darabjából forgatott többszörös Oscar-díjas nagyjátékfilmet (és ennek sikere nyomán jövőre érkezik a Család-trilógiája utolsó darabjaként ismert *A fiú* mozifilmváltozata is), amelynek cselekménye egész egy-

szerűen azt mutatja be, milyen megsemmisítő ezzel az állapottal együttélni az elsődleges eszelenvedője és szűk környezete számára egyaránt.

Bár a film az idős apa figuráját körülvevők – elsősorban a gondozásában áldozatos szerepet vállaló, felnőtt lánya – helyzetét is érzékelteti, legfőbb erénye épp abból következik, hogy néhány pillanatot leszámítva végig a címszereplő szemszögébe kényszerít minket. A francia író-rendező (aki a *Florida* című, általa csak forgatókönyvíróként jegyzett 2015-ös filmben már részben komikus hangnemben is feldolgozta a szóban forgó darabját) így a néző fokozatos elbizonytalanításával, és bravúros módon bármiféle érzélgősség nélkül képes közvetíteni, milyen lehet, amikor szép lassan zavarossá válik minden: idő és tér, a saját és mások identitása egyaránt. Ráadásul hiába játszódik a cselekmény kizárólag zárt terekben sok párbeszéddel, Zeller elsőfilmesztől szokatlanul magabiztosan kerüli el a színdarab-adaptációkat gyakran jellemző teátralizást, az egytől egyig árnyalt színészi alakítások pedig végképp garantálják, hogy produkciója a témában hivatkozási alap legyen.

ROBOZ GÁBOR

Rajongás

Adoration – belga, 2019. Rendezte és írta: Fabrice Du Welz. Kép: Manuel Dacosse. Zene: Vincent Cahay. Szereplők: Thomas Gioria (Paul), Fantine Harduin (Gloria), Benoît Poelvoorde (Hinkel). Gyártó: The Jokers Films / Savage Film. Forgalmazó: HBO Go. *Feliratos.* 98 perc.

A kétezres évek francia horror új hullámához sorolt Fabrice Du Welz már korábban sem vegyítizta műfaji filmeket készítette, a *Pokoljárás Gyilkos túrát* idéző debütje után a 2008-as *Vinyan* a zsigeri borzalmak helyett már inkább a főhősök belső utazására koncentrált. A hasonló vonalon mozgó *Rajongás* esetében is könnyű előképet találni, Paul és Gloria

története a „menekülő szerelmesek” toposzt használja, néhány apró, de hangsúlyos módosítással. A szereplők egyrészt kiskamaszok, másrészt egymás tökéletes ellentétei, illetve komplementerei is egyben. A pszichiátriai intézet mellett élő fiú, aki az első percekben egy sérült madarat ment meg, a megtestesült ártatlanság és tisztaság, az életébe berobbánno, a kórházban kezelt Gloria pedig maga az öskáosz. Közösen menekülnek a felnőttek elől, de nem ugyanazt az utat járják végig. Paul gyermeki naivitással veti bele magát a mámoros első szerelembe, hajlandó mindenét feláldozni érte, a pszichotikus jegyeket mutató Gloria pedig a fiú rajongását kihasználva egyre többet és többet kér.

Du Welz filmje kettős felnőtt-történet egy spirituális road movie-ba ágyazva. Manuel Dacosse misztikummal telített, celluloidra forgatott felvételei vadregényesen szép és veszélyekkel teli vidéknek láttatják az Ardennek világát, miközben a két gyerekszínész rezdüléseit realista szuperközeli rögzítik. A francia Thomas Gioria (*Lát-hatás*) kevés eszközt használva, mégis nagyon pontosan érzékelteti azt a tudathasadásos állapotot, amit a fiú eredendő jó-sága és a szenvedély hevében elkövetett kihágásainak konfliktusa okoz, Fantine Harduin pedig a Haneke-féle *Happy End* után most is dermesztően hiteles szociopatikus kislány-

ként. Kettejük kivételesen erős színészi jelenlétének és összjátékának – illetve az utolsó harmadban csatlakozó Benoît Poelvoorde-nak – köszönhető, hogy az önismétlő epizódok ellenére is végig kitart a film lendülete.

BASKI SÁNDOR

Mézes szivar

Cigare au miel – francia, 2021. Rendezte és írta: **Kamir Aïnouz**. Kép: **Jeanne Lapoirie**. Zene: **Julie Roué**. Szereplők: **Zoé Adjani** (Selma), **Amira Casar** (Anya), **Lyes Salem** (Apa), **Louis Peres** (Louis), **Idir Chender** (Luka). Gyártó: **Eliph Productions / Willow Films**. Forgalmazó: **HBO Go**. *Feliratos*. 100 perc.

Az algériai származású, francia Kamir Aïnouz elsőfilmjének hősnője szívszorítóan szép rendezői alteregó: a 17 éves, berber családi gyökerekkel rendelkező Selmát (Zoé Adjani, Isabelle Adjani unokahúga) szigorú ügyvéd apja és orvos anyja Párizsban neveli, a lány életét a szokásos tinédzserkori lázadás és kulturális határfeszítés, valamint saját testének tiltott felfedezése uralja, és bár egyáltalán nem szolgál rá, sem a felső-középosztálybeli élet, sem a férfiak nem bánnak vele kíméletesen. Selmát éppen annyira húzza a szíve a polgárháború dúlta, kilencvenes évekből Algériához – és a folytonos fenyegetettség ellenére is szülőfalujában maradó nagynyábjához –, mint amennyire vágyik a modern, urbánus, emancipált életre. És míg a film látszólag megmarad a szexuális önfelszabadítás és a gyökerektől való elszakadás meséjének, olyan összetett és szerteágazó motívumokon keresztül mesél női sorsokról, mint az óriáskaktuszokkal benőtt hegyi táj, amely egyszer Selma öröksége lesz, a terroristáktól feldúlt Algírban szinte lázadóként új életet kezdő nőgyógyász, és a felnőttkorban újraéledő, de a születés utáni első életévben már mé-

lyen megélt kötelék anya és lánya között.

Selma igazi dilemmája, hogy vajon melyik életből kell kitornie és mi az, amihez érdemes ragaszkodnia. A lány a film első jelenetében ugyan papíron még gyermek, ám valójában már öntudatos fiatal nő, aki akár a mély megtörtségből is képes magát újraépíteni, és nem riad meg attól sem, hogy saját természetes ösztönei szavát kövesse. Igazi keresztje, túl azon, hogy bevándorló családból származik és nő, hogy túlságosan vonzó. A külseje valóban mindenkit jobban érdekel, mint a szakmai előmenetele, ám ahhoz túlságosan tanult és felvilágosult, hogy ne szegezze anyjának a kérdést: minek tanuljak annyit, ha egyszer úgyis csak férjhez akartok adni? *A Mézes szivar* a franciáknál oly népszerű identitáskereső felnövéstörténetek (*Vízi lilomok*, *Adèle élete*; *Cukorfalatok*) között a maga egyszerűségében is messze az egyik legeggyedibb és őszintébb.

KOVÁCS KATA

Louis Wain

The Electrical Life of Louis Wain – amerikai, 2021. Rendezte: **Will Sharpe**. Írta: **Simon Stephenson**. Kép: **Erik Wilson**. Zene: **Arthur Sharpe**. Szereplők: **Benedict Cumberbatch** (Louis), **Claire Foy** (Emily), **Andrea Riseborough** (Caroline), **Toby Jones** (Ingram). Gyártó: **Shoebox SunnyMarch**. Forgalmazó: **Amazon Prime**. *Feliratos*. 111 perc.

A portré nem csak a képzőművészetben, de filmen is népszerű műfaj, igazán izgalmassá azonban akkor válik, ha nem csak életrajzi események mozgóképes felmondása, hanem egy alkotó víziója az általa bemutatott karakterről. A legtöbb író, rendező ott hibázza el, hogy megpróbál objektív lenni egy olyan műfajban, ahol ez eleve lehetetlen. Egy olyan személyiség filmes portréjának megrajzolásakor, akit művei, munkássága alapján ismerünk, nem élete eseményei bemutatásával ismerhet meg a néző, hanem azáltal, ahogy ezt a rendező interpretálja, megpróbálva képet alkotni, milyen ember is lehetett, akit ábrázol.

Will Sharpe, a *Louis Wain* író-rendezője kiemelkedő teljesítményt nyújtott ezen a területen, alkotása mind hangulatában, mind képi világában, színeivel és zenéjével tárja

előnk a világot, ami a művész, Louis Wain fejében (akár) lejátszódhatott. A főhős a világban helyét nem találó, kiemelkedő rajz tehetséggel rendelkező alkotó, akit szétfeszít széles érdeklődése és személyiségzavara. Nyugvópontra szerelmében talál, ám feleségét, Emilyt nagyon hamar elveszíti, élete innentől pedig egyre inkább távolodik a valóságtól – amit a film vizualitása gyönyörűen követ le. Emily betegsége során egy macskát fogadnak örökbe, felesége halála után pedig Wain számára ez az állapot váltik szerelmük és közös életük szimbólumává. Így kezd kizárólag macskás képek festésébe, és válik népszerűvé.

Benedict Cumberbatch, aki már rutinos különc zenik megformálásában – Stephen Hawking, Alan Turing, Thomas Alva Edison is életre kelt már a filmvászon alakításában

